

Cesta (On the Road)

Jak vidíte, nazval jsem příspěvek po vzoru svých starších kolegů pana Cormaca McCarthyho v české verzi a pana Jacka Kerouaca ve verzi anglické. Oběma děkuji za inspiraci. (Zajímavostí je i to, že Kerouac napsal také novelku "Mag" - jak symbolické tomu, co nastalo!)

Vše začalo jednoho dne v lednu letošního roku, kdy po nás chtěli na Národním památkovém ústavu nějaké akce ke 200. výročí narození Karla Hynka Máchy. Neboť většina akcí byla pouze pro návštěvníky, napadlo nás udělat máchovskou akci pro průvodce. Nechtěli jsme být pouhými pasivními pozorovateli, ale v duchu starého textu písni slovenské kapely Elán („Radšej budem dnes aktivny, ako zajtra radioaktivny...“) jsme zvolili aktivní formu účasti.

Mottem se nám stalo to, že se v roce 1831 Mácha vypravil do Žebráku, aby tam sehrál divadlo. Vědělo se, že šel z Prahy přes hrad Karlštejn na Točnick. Vzhledem k tomu, že první Máchovou kresbou v plenéru je kresba Točnicku malovaná od křivoklátského směru, došli jsme k závěru, že Mácha nešel do Žebráku přímo, nýbrž přes Křivoklát a Točnick. Podle toho jsme upravili trasu své cesty.

Divadlo mělo být sehráno v podvečer po dokončení cesty Rodinným divadlem dědy Vejdělka v kulisách hradu Točnicku.

Ale vraťme se ke zdrojům této cesty:

- 1) pochod měl být zkouškou psychické a fyzické odolnosti účastníků ve srovnání s K.H. Máchou
- 2) mělo jít o komorní a volný průstup jedinců krajinou
- 3) díky dotazu redakce brněnského Rozrazilu se stal pramenem pouti nedokončený text K.H. Máchy s názvem: „Rozbroj světů“, ve kterém vystupují tři mužské postavy: idealistický Bohdan, konzervativní pragmatik Václav a stálý skeptik Hynek. A právě tento rozpor a střet mezi ideálním, snažnou skutečností a stálou skepsí se stal pro naši cestu podstatným
- 4) většina propagačních materiálů české krajiny zachycuje její malebnost, ale navštívíte-li tato místa, zjistíte často, že to neodpovídá skutečnosti. Stačí jen rozšířit zorné pole foťáku či kamery a máte tu obyčejný český nepořádek. Někdy se fotografie přímo upravují, podobně jako tváře politiků či herců, které podléhají retuším. Celistvý pravdivý pohled na krajinu, kterou budeme procházet, se stal nepostradatelným prostředkem našeho cestovního úsilí
- 5) dobré boty... Tento pramen byl již během pouti rozšířen i o dobré ponožky, což se stalo důležitějším
- 6) jediným mým partnerem na cestě se stal plaský restaurátor a čestný občan Manětína docent a kolega Zdeněk Frman

Speciální podmínkou cesty se stala plátěná košile na těle obou účastníků a reflexe formou cestovního soukromého deníku ve stylu předchůdců Aloise Beera a Františka Skály.

Tolik ke zdrojům cesty a nyní k jejím mezníkům (okusům -Versuche- jak říkal a psal Mácha) a zážitkům (úradkům-tamtěž):

Praha

Pohořelec (Hradčanská brána) - „Mein Gott, co to má zase na sobě“, prohlásila maminka Lori Šomkové, když spatřila Máchu v novém oblečení, kterému vévodil bílý plášť s červenou podšívkou a prazvláštní čepicí ve stejných barvách. Mácha zmátl i stráž hradčanské brány, která se domnívala, že branou vešel arcivévoda na inspekci a postavila se do „haptáku“.

Socha K. H. Máchy na Petříně - pan Myslбек svou sochou předznamenal archetypální vzor pro pomníky vítání všech osvoboditelů (všudypřítomný šerík). Rozhodl jsem se přečíst k Máchovu potěšení práci svého žáka Václava Volhejna. Jeho dílko si zde dovoluji pouze parafrázovat: „Mácha se musel často koukat na líbající se milenecké dvojice u jeho nohou. Byl z toho mírně rozladěn. Stále méně se na máj těšil. A tak jednou jeho pohár trpělivosti přetekl. Zrovna těsně po půlnoci na 1.máje tam byli zase dva a líbali se. Tu dívka celá ztuhla, to, když ji ledová ruka

socha Máchova

Nerudovi - matka a syn

kostel sv. Vojtěcha

socha sv. Vojtěcha na kostele

Máchova sevřela krk. V tom okamžiku sevřel Mácha druhou rukou sklánějící se krk jinocha. Než se stačili oba vzpamatovat, křachl jim hlavami o sebe. Pak sestoupil z podstavce, hodil si mrtvé milence přes rameno a vypravil se k Vltavě. Když jejich těla studená voda pohltila, vrátil se klidně na sokl a usmívaje se, zbytek máje už přežil.“

A svědčí mu to dokonce do té míry, že se začal po petřínsku rozmnožovat (viz. Litoměřice - pozn. korektora).

Újezd - zde v domě U bílého orla čp. 400 se Karel Hynek 16. listopadu 1810 narodil. V dnešních záhonech na půdě bývalých kasáren se narodil i jiný známý český literát - Jan Neruda, k němuž se dnes ještě jednou dostaneme. Říká se, že Nerudova maminka, která uklízela v újezdských kasárnách, se tam pozapomněla s Joachimem Barrandem a pan Neruda st. přišel zkrátka. Společný snímek matky a syna Nerudových si dovoluji osazenstvu předložit na zajímavém podkladě.

Kostel Sv. Vojtěcha V Jirchářích - v tomto kostela byl Karel Hynek Mácha pokřtěn a o 26 let později byl zde pokřtěn i Máchův syn Ludvík. (přežil básníka jen o osm měsíců). Lori Šomková přišla až sem z Petrova porodit v doprovodu Karlova bratra Michala Máchy.

U Sv. Vojtěcha je třeba připomenout i jednu z prvních českých básní Máchy „Sv. Vojtěch“, kterou vzbudil pozornost vlastenců.

Petrov (oblast kolem kostela sv. Petra), kde Lori bydlela se stal Máchovi osudným již v dětství, kdy nedaleko s rodiči také bydlel. Jako kluk si chodil hrát na zvonici kostela a rád se houpával na zvonu. Jednoho dne se ze zvonu zřítíl a těžce se zranil. Vyrázil si čtyři zuby, poranil čelist a levou stranu čela. Od té doby měl nad obočím jizvy. Je však **maziparadoxní, že autor těchto řádků a poutník, nevěda této skutečnosti, chodil na zlověstný zvon zvonit a několikrát na zvonici přespal. Tedy přesně v místech, kde Máchova hlava dopadla, ukládal jsem kdysi hlavu svou.**

Kostel Sv. Ignáce (tedy Hynka) na Karlově nám. - na schodech kostela jsme se sešli s docentem Zdeňkem Frrmanem a tam se také Zdeněk dozvěděl, že jdeme pouze dva a že nemám žádné jídlo. Od těch dob jsem se ocítl v jeho laskavých rukách.

Májův dům na Karlově náměstí - v domě čp. 551, který je dnes již přestavěn, měl Máchův tatínek krupařství. Na dvorku tohoto domu v pochmurné komůrce pod obrázkem milovaného Karlova Týna napsal Karel svůj „Máj“. V této komůrce okomentovala maminka Máchova (rozená Kirchnerová) velmi úderně Lori Šomkovou těmito slovy: „Takovou Ťopku si vybere...“ (ťopka - krůta, hloupá a domýšlivá dívka, podbízečka, cupkající, štopka, špetka, tečka, pihovatá). Posлуhač si může vybrat význam sám.

Další naší zastávkou se stal Vyšehrad, kam chodil náš básník randit a snít. V podzemí Vyšehradu se skrývali pověstní vyšehradští jezdci. Ty nelákalo jen podzemí, ale podobně jako Máchu zvony. Jednoho z nich se nám podařilo zachytit v podzemí Libušiny lázně.

Slavín - na památné místo českého národa jsme vešli bočním vchodem, kde nás čekalo první překvapení.

Ano, naše velikány střeží okřídlená opice.

Hlavní zastavením na hřbitově byl „druhý“ hrob Karla Hynka Máchy. První hrob byl v Litoměřicích. Po zabrání Sudet (tedy i Litoměřic), zorganizoval rektor UK Karel Engliš převoz Máchových ostatků do Prahy. Ostatky byly ve vší tichosti vykopány dvěma sudetskými Němci, za což jim děkujeme (jak to s nimi asi dopadlo po válce?) a 1. října 1938 dorazily ostatky do Prahy. Po antropologickém ohledání profesorem Malým došlo 7. května 1939 k slavnostnímu pohřbu a první vlastenecké válečné manifestaci proti Němcům. Tělo však nebylo uloženo do nového hrobu, ale do hrobu společného. Jeho souležící se stala Marie Roběšová, mladá dívka,

kostel sv. Petra na Petrově

kostel sv. Ignáce

Máchův dům na Karlově nám.

hlídač Slavína

vstup na Slavín

Slavínci

hrob Máchův

kteřá zemřela na souchotě. Přejme to Máchovi, že tam není sám.

Všimněme si na hrobě dvou skutečností:

1) Mácha odpočívá mezi zvířaty - nalevo Čápovi, napravo Dudkovi a za sebou má Liškovi. Polohou by měl tento hrob patřit spíše bájkaři Ezopovi než romantickém spisovateli (povzdech docenta Frmana). Je třeba zmínit tato „boční nakopnutí“:

Čápovi byli sládkové a správcové točnického pivovaru, Dudkovi jsou příbuzní herečky Jany Štěpánkové a také rodina Liškova patří k nositelkám hereckých celebrit. K těmto osobnostem je třeba připočítat i pana Jiřího Adamíru, který v roce 1993 spočinul v hrobě za Máchou. Takovou krásnou společnost zde nalezneme.

2) Na náhrobku se nachází Máchovo zvolání a také symbolické motto naší cesty - „Daleká cesta má, marné volání...“

Na Slavíně nás čekala naše pražská souputnice profesorka Eva Černá (srovnej: „Co je Černé, to je věrné.“ - z textu divadelní hry „Jan za chrta dán“ V. K. Klicpery), která navíc dorazila s koblihami a pražským koláčem. A tak se k naší pouti přidal ženský element, ba co víc přímo ženský živel a dodal našemu putování tu pravou Máchovskou dimenzi.

Špitálská brána vyšehradská - potkáváme anglickou dvojici a dívka s vysoce vyčesaným drdůlkem je s jejím dovolením vyfocena a uložena v archívu cesty.

Podolí:

kostel Sv. Michala - Pokračujeme vyšehradským podchodem do Podolí, kde se zastavujeme u malebného kostelíka Sv. Michala, jakožto upomínku na bratra Karla Hynka Máchy Michala, který se stal dědicem jeho pozůstalosti, staral se po smrti Karla o jeho syna Ludvíka a Lori Šimkovou a tajně domalovával Karlovy kresby a snažil se mu tím aspoň v něčem vyrovnat.

Podolský bazén - Neuvěřitelné se nám stalo na cestě Podolím. Časový tunel spískal přesun naší cesty o cca 100km vpřed (viz obr. „neuvěřitelné zrychlení“).

(Foto volebního ukřižování svědčí o tom, jak jsme předjímalí již v květnu pražskou koalici.)

Braník:

A dále míříme kolem Žlutých lázní, kde je zrovna nějaký mumraj, přes Dvorce a kolem Branické skály, kde byla za války německá továrna, kol přívozu (kde jsem ve Vltavě na pramici strávil v osamění Silvestr 1989) až k Mostu intelligence. Nedaleko mostu, který stavělo „nové české dělnictvo“, nacházíme zajímavá grafiti.

Most intelligence - Pokoušíme se najít schody nahoru na most, ale nakonec nám dojde, že tam nejsou a že musíme jít až k nádraží. Procházíme přes excelentní golfové hřiště, překonáváme změť různých komunikací a konečně přecházíme po mostu přes Vltavu na její levý břeh.

Malá a Velká Chuchle:

Podchod pod Strakonickou ulicí - nahoře přejíždí jedno auto za druhým a my dole v podchodu nacházíme tento nápis na zdi jako další symbolický artefakt naší cesty.

Pod tímto názvem vyšel původní „Máj“, který vydává K. H. Mácha ve svém nákladu (tehdy se písmeno „j“ psalo jako „g“-pozn.)

Pokračujeme bývalými lázněmi, dnes poněkud deklasovanými, přes Chuchelský háj s malou zoologickou zahradou ke kostelu Sv. Jana, kde je krásný hřbitůvek. Když se však dostaneme za kostel na vyhlídku, spatříme Modřansko.

Když vyjdeme z lesa, spatříme v předvečerních stínech, chuchelský kříž jako vystřižený z Máchových veršů, pokud si odmyslíte kandelábry a dráty v pohledu.

společnost Máchova

náhrobek s nápisem

poslední Černá dimenze

Drdůlek

A najednou vstupujeme do slepých ulic satelitního městečka a bloudíme. Na jednom domě spatříme nikoli Vilémovou, nýbrž Jarmilinu hlavu.

Nedaleko od ní zcela zabloudíme a zjišťujeme, že celá řada cest a pěšin je přetata a nevede nikam. Zamotáváme se. Jdeme napříč krajinou a přetínáme i nájezd na nový Radotínský silniční most a míříme k Radotínu.

Radotín:

Při stoupání ke Kosoři nás málem porazili dva cyklisté v barevném brnění. Pěšina je koly zcela rozrytá, a tak jsme rádi, když se ocitáme na kopci a po značce zamíříme k Třebotovu.

Třebotov:

Večěříme ze Zdeňkových zásob již za tmy u koňských ohrad statku a rozhodneme se vykonat jeden z Máchových experimentů za pomoci moderní techniky. Jedná se o 3D experiment. Mácha při svých putováních kreslil a maloval. V jeho Černém a Hnědém sešitě najdeme o tom důkazy. Zajímavostí je však to, že budeme-li chtít najít místo, ze kterého maloval, většinou ho nenajdeme. V zobrazení často něco přebývá, pohled je více rozevřený a Mácha někdy zachycuje i to, co zachytit nemůže, protože to prostě vidět nejde (např. vnitřní okénka věží na vnější fasádě). Mácha přináší do kreseb nový vektor pohybu jako důkaz své pouti. V jeho obrázku bývá spojeno více pohledů v jeden společný. Vyzkoušeli jsme si něco podobného formou tří fotografií za pochodu.

Plicní sanatorium - vzpomínka na AZ, tedy Antonína Zápotockého, který se v sanatoriu léčil a do přilehlého parku chodil hrát svým kápům na harmoniku.

Náves - ptáme se na hospodu, ale vše již je pouze „marným voláním“. Mijíme hezký kostel a milou starou část obce a skrze tajemná satelitní monstra opouštíme „starou úvozovku“ obec, aby nás nedaleko zastihl Nový svět.

Mejstříkův mlýn s rybníkem na Švarcavě:

I když už je úplně tma, ocitáme se najednou v pohádce či na břehu Máchovského jezera a vůbec se nám nechce dál, jsa okouzleni pitoreskností místa v těsné blízkosti „dupající Prahy“. Stoupáme do strmého kopce, když tu se náhle Zdeněk oddělí, začne si ustýlat a budovat noční přístřešek. Dobrou noc...

V noci jsme vylekali srnce, jemuž jsme spali na pěšině. Byl z toho tak konsternován, že si někdo dovolil narušit jeho hájemství, že ještě pěkně dlouho bekal a bekal a spát nám nedal.

Karlík:

Cestu přes Karlík jsme si nevybrali náhodou. Počítali jsme s tím, že Mácha byl velkým znalcem Karlova Týna, a tak by mu určitě neutekla „poustevnícká machistická legenda“ Karlštejská. K mužské vyvolenosti Karlova Týna se totiž nesmlouvavě váže i královino nocležiště na Karlíku. Dost nás však zaujal emancipační nesoulad Karlštejna a hradiště Karlíku. Honosné sídlo mužů a úložiště císařských korunovačních klenotů je v jasném rozporu se stísněností a nenápadností Karlických rozvalin. Karlík jako sídlo českých královen, resp. císařoven jsme z praktických důvodů vyřadili. Zde se naskytá další prostor k badatelskému úsilí, neboť je jasné, že dámy nocovaly někde jinde než na Karlíku. Pod zříceninami Karlíku je však milá studánka, kde jsme se před návštěvou Karlštejna uvedli do přijatelného stavu. Karlík nás vedl ještě k jedné rekapitulaci. Víme, že Mácha vyrážel se svými kolegy z Prahy kolem třetí hodiny odpolední a kolem deváté hodiny večerní vkročili za stálého láterění kolegů na úděsné tempo za hradby karlštejské. Vzhledem k tomu, že jsme vycházeli o dvě hodiny později než Mácha, měli na zádech batohy a dělali badatelské zastávky, zakládají se tato vyprávění na pravdě. Podmínkou však je to, aby Mácha nevedl své přátele podél Berounky, ale náhorními planinami nad řekou. Tam je cesta kratší.

Pod Karlíkem je stará trampská osada (snad Tornádo), ale bylo nám trampů líto, neboť karlická silnice je dnes frekventovanou zkratkou. Za osadou jsme objevili velmi úzkou pěšinu

sv. Michal

neuvěřitelné zrychlení
(pro nezasvěcené-
Kublov je vesnice 5 km
od Točnicku)

Ukřižování

kombinace grafitti

„Mág“

Modřansko

Chuchelský kříž

nad roklí (tzv. šoustku) a po ní nastoupali na mořinské louky.

Mořinka:

Krásná a zajímavá vesnice. Bylo na co koukat. Hned na jejím kraji nás zaujal menhir na kopečku a ještě čerstvě projatá cesta k němu.

Za vesnicí na rozcestí stojí kříž s Kristem.

Kristus je na několika místech prostřelen a nějaké dobračisko mu půjčilo kalhoty. Nedaleko za vesnicí jsme narazili na tuto tabuli, která jakoby předznamenávala věci následující.

Karlštejn:

Od boku docházíme pod Karlštejn v časné ranní hodině. Kolem nás se splétají sítě, budou se totiž lovit turisté. Připadáme si jako při příchodu Ježíše do Chrámu, kdy se kupčící snaží z Jeho blízkosti něco vytěžit. Oba chvíli váháme, zda nezhájit Ježíšovu likvidační akci. Nakonec z časových důvodů mávneme rukou a zamíříme do hradní brány. Na hradě jsme prvními návštěvníky a očekává nás tam pan kastelán Kubů. Pozval nás na kávu u kiosku a ladnými pohyby kreslil se svou cigaretou roztodivné tvary.

Kancelář hradu - Pan kastelán Kubů nám ukázal kopii Máchovy kresby Karlštejna (viz. blíže máchovská přednáška 1. Mazikongresu v kafírně Bárka), která byla sice první jeho hradní kresbou, ale nebyla malována v plenéru, nýbrž podle starších vedut a vyobrazení. Přesto si Mácha na této kresbě dovolil svůj 3D prvek, jimž je bašta a přilehlý domek na pravé straně hradu.

Pan Kubů nám předložil článek o Máchovi a Karlštejně s fiktivní podobou páně Máchy. V kanceláři se badatelům podařilo objevit litografii hradů Jinčova, Točnicku a Žebráku. Ty však již nebyly Máchovy, přesto tyto hrady byly na trase naší cesty.

Prohlídka hradu - Vzhledem k tomu, že na Karlštejně zrovna doznávalo aranžerské setkání, provázely nás všude žluté lilie a dýně. Tuto symboliku své cesty si poutníci dosud nebyli schopni objasnit. Ve věži jsme si na zdi prohlédli podpisy návštěvníků hradu. Došlo zde však k mýlce, neboť avízovaný podpis Karla Hynka Máchy, byl ve skutečnosti podpisem Jana Nerudy. Důkaz přináší tato fotografie.

Sám pan kastelán poté zachytil dobrou náladu poutníků na Karlštejně, danou jeho obětavou péčí o nás.

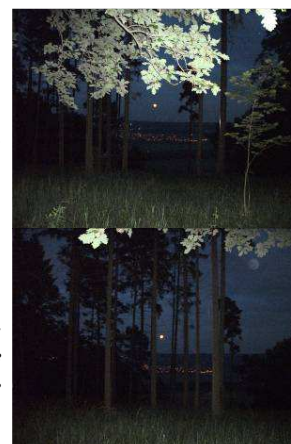
Seznámili jsme se také s replikami české a říšské koruny. Na rozdíl od Máchy jsme tady spatřili pravé skvosty a nemohli si jako Mácha stěžovat na zchátralost a zaneřáděnost na hradě. Jediným klenotem, který Mácha v kapli Sv. Kříže objevil, bylo totiž lidské lejno, což ho výrazně popudilo. Z dnešních návštěvníků by měl Mácha radost, neboť většina z nich si na Karlštejně pro svou potřebu najdou to pravé místo.

Dovolili jsme si zapůjčit u pana kastelána staré návštěvní knihy a reprezentační pamětní knihu. Popis papíru reprezentační pamětní knihy byl výrazným odborným exkurzem doc. Zdeňka Frrmana, za což si zasluhuje výrazné uznání. To však nebylo všechno. Badatelská dvojice Mazut a Frrman (zkr. MaFrr) se pustila do hledání Máchova podpisu v návštěvních karlštejnských knihách. I tady prokázal kolega Frrman svoji badatelskou zběhlost a podařilo se mu v zápisech z roku 1832 nalézt nejen podpis K. H. Máchy, ale i J. K. Tyla. Navíc Máchův podpis vykazuje určité společné rysy s podpisem prezidenta Václava Havla (viz. srdéčko v zadním podpisovém chvostu).

Byli jsme oba spokojeni, že naše cesta nebyla zbytečnou a že měla tak výrazný badatelský počín jako byl Máchův podpis v návštěvní knize. Jediným stínem naší návštěvy na Karlštejně zůstává to, že nás pan kastelán začal svádet k ukončení naší pěší cesty a k dokončení autem (citace:

Jarmilina hlava

„Prolínání“

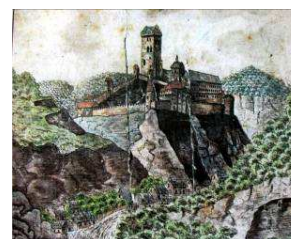
menhir nad Mořinkou

Kristus na kříži

skládka s voňavým hovinkem

Máchova kresba Karlštejna

„Jedte radši autem.“). Vzhledem k tomu, že doc. Frerman měl krizi a zdál se být zviklán a snad by se nechal i svést, musel jsem vynaložit nepatřičné úsilí k ukončení návštěvy Karlštejna. Přesto si dovolíme panovi kastelánovi poděkovat za jeho péči.

Sv. Jan pod Skalou:

Cestou jsme v lesích potkali skupinku basketbalistek na výletě a měli si až na Srbsko o čem povídat. Tady jsme prošli kolem utajeného pohostinství U báby, odkud se pořádaly trestné výpravy za bájným Hagenem (blíže ve filmovém dokumentu studentů pražského gymnázia Jana Keplera). Uprostřed kaskád Bubovického potoka se nám podařilo překvapit cyklistu se snivým pohledem. Jen jsme nepochopili, jak do těch míst dostal své kolo. Do Svatého Jana jsme vešli pod Skalou s křížem a podél bývalé klášterní a poté věžeňské zdi. Nikdy jsem nepochopil, proč se toto krásné místo jmenuje Sv. Jan, když tu pod Skalou žil poustevník Ivan. Tu je důkaz.

podpis Jana Nerudy

dobrá nálada

Celý areál bývalého poutního místa nás výrazněji neoslovil. Srovnáme-li rakouské či prvorepublikové fotografie s dnešním stavem, dosvědčíme si, že naše estetika se vyvíjí přímo milovými kroky... Přesto nás čekalo při odchodu ze Sv. Jana milé překvapení. Do kopce k Vráži nás vyprovázel zdejší endemitní soliterní zvíře.

korunovační klenoty

Vráž u Berouna:

Přes Záhrabskou a most směrem K Zabitému jsme přešli na křivoklátskou stranu dálniční řeky.

Ve Vráži nás čekalo několik překvapení: (viz. foto vpravo)

Z dálky jsme si dovolili pozdravit na nedaleký Bělohoubkův kříž.

Železná:

V hospodě jsme byli na obědě a nad hospodou jsme splnili svou občasnou občanskou povinnost a odvolili jsme. Zaujala nás volební komise, která byla ryze mladoženská. Po dobrém jídle přišla vhod malá zastávka u kapličky Panny Marie nad Železnou. Bylo již zřejmé, že začínáme být se vším všudy poutnický sladěni. I samotná kaplička přinesla badatelský počín. (viz. srovnávací foto)

podpis Máchy a Tyla

Chýňava:

To je proklatě dlouhá vesnice bez konce. Kostel na návsi má hezké chrliče. Dominantním úkazem ve vesnici se nám stala drobná to stará žena, která vezla prázdné kolečko. Nebylo by na tom nic zvláštního, kdyby v kolečku neměla naložená vlastní prsa, ufff.

sv. Ivan a zvíře

U hájovny jsme u kříže vkročili do křivoklátského hvozdu a přitom jsme litovali krásné hájovny, u které se rodí novodobá bestie.- „Ach, ty naše České Lesy.“). Jdeme nazdařbůh lesem, nejkratší cestou do údolí Vůznice, kde je Schwarzenberkovo.

dálnice a doc.Frman v popředí

Během této cesty si prožívám své malé peklo.

Stačí malá ponožková chyba a vlastní zatvrzelost a tak to dopadá. Jdeme dál na Jinčov.

Sýkořice:

Nedaří s nám chytit směr na Sýkořice. Pak ale uvidíme uprostřed lesa pihovatou dívku se psem a rozhodneme se ji oslovit a zeptat se na cestu. Docent Frerman se zdráhá, jsme totiž obdařeni již patřičným oděrem. Slečna zvládá komunikaci s doc.Mazutem bravurně a nedá na sobě nic znát. Jen nás mrzí, že jsme slečnu pro potřeby naší cesty nedokumentovali. Marně se pokusíme slečnu dohnat, radši nám nedá žádnou šanci a mizí v srdci Sýkořic. Roklí sestupujeme do Zbečna.

dětská galerie

Zbečno:

Místo loveckého zámečku přemyslovských králů, snad stál někde u hasičovny. Odpočíváme na návsi naproti Rychtě, stmívá se a máme toho dost, když tu najednou přijde Zdeňkovi SMS zpráva. Je od docenta Duchy, který nám oznamuje, že jsou v Roztokách v hospodě U Jezzu. Ta

jezevčík na invalidním vozíku

je 3 km za Křivoklátem. Protože máme v nohách skoro 70 km a každý kilometr bolí, zavrhuje výpravu k Jezzu, i když to tam máme rádi. Volíme nejkratší možnou cestu na Křivoklát. Vede však přes kopřivy a strmě nahoru. Nakonec jdeme delší cestou, při které mjíme pověstný Plačkov s Novinou a přes Brdatku s voňavými konvalinkami stěží dosahujeme Haluzny u Pítrse. Po jídle a koupeli Zdeněk okamžitě usíná a já se učím roli na představení. Dobrou noc a ještě modlitbičku: „Nechtějte mne rozdivočeti.“ „Vaše pohlaví zlenivělo.“ „Má mysl jest rozšuměna, jak na vodě bublina.“ (úslolí z hry „Jan za chrta dán“).

Křivoklát:

První ranní myšlenka. Okolo druhé musíme být u Točníku. To se už dorazí, i kdyby se nechtělo. V haluzně všichni spí a tak něžně budíme docenta Duchu, který poté zachycuje dojemné probuzení majitele domu Pítrse.

Ten se nám odvděčuje tím, že jde pro čerstvé rohlíky a u snídaně nás zahlí mračnem příběhů a historek z křivoklátského okruhu. I loučení na Křivoklátě je až dojemné, to když se beprstáci loučí.

Leontýn:

Po celou dobu cesty od Berounky na Leontýn probíhají za chůze rodinné konstelace. A vše končí u Leontýna, kde Fürstenberkové pochovávali své psy.

Karlo:

U kruhového statku leží na cestě, po které jdeme, opilý mladík a je poněkud překvapen, když ho pozdravíme. O kousek dál jdeme po hrázi rybníka, kolem kterého někdo vykácel všechny stromy. Za Karlovem v lese potkáváme v houští dva zbloudilé cyklisty, postarší dámu a pána, z nichž dáma vypadá podstatně spokojenější než pán.

Kolna:

Pokračujeme nazdařbůh loukami pod Velízem, odkud se z břehů věků ozývá posměšný ryk Vršovců a vstupujeme u Kolny do lesů, kam si purkrabí královský pan Kolnec z Kolna odjížděl léčit své astma. Jdeme nadále halabala klestím a ostružinami, až vstupujeme na koňskou hřebenovku a na ní, teď v květnu, nacházíme tři hříby kováře. Údolím Bílinského potoka prostoupíme do Tichého údolí a cestou marně vyhlížíme kámen ve tvaru sedla, pod nímž by měl být ukrytý poklad Václava IV. V chatové osadě klope mlýn a směje se nám vykuk čert. (viz. k přednášce přiložené video)

Březová:

Tu někdo telefonuje. Kontaktuje nás druhá skupina, která šlape od Skryj. Za půl hodiny se s nimi setkáváme na hřišti v Březové. Po přivítání se zjistí, že nám chybí štěně Stáňa a nastává hledání. Stáňu najdeme později uloženou v bzovském zvířecím útulku. Pokračujeme starou cestou k Točníku. Poslední zastávkou je přibližné místo, odkud Mácha kreslil Točník.

Točník:

Pochod končí a my doufáme, že Mácha s Hindlem dorazili do Točníku tak rádi jako my...

...Ted' ještě sehrát divadlo.

doc. Mazut, © 2010

Panenko Marie z kapličky a vzkaz pod ní

chýňavská babice

noha

proměna Jinčova

povzbudivý pozdrav od doc. Duchu

chlápci v akci

Leontýn

vykuk čert (více v přiloženém videu)

Křivoklát

bezprstáci